

PIJPLEIDING NAAR DE HEL

Posted on 17. Dezember 2019

Een opmerking van Dirk Pohlmann.

Het Amerikaanse parlement heeft besloten sancties op te leggen aan bedrijven die betrokken zijn bij de aanleg van de Nordstream 2-pijpleiding. Wat nog steeds ontbreekt is de goedkeuring van President Trump. Wat zijn beslissing zal zijn is duidelijk. Washington gaat ervan uit dat het in staat is om te beslissen van wie Duitsland zijn energie moet krijgen. Het maakt zichzelf afhankelijk van Rusland via de pijpleiding, wat de overbeschermende VS wil voorkomen. Dat zij ook een zakelijk belang heeft bij dit besluit wordt niet genoemd in het besluit, omdat zij ervoor wil zorgen dat de Duitsers duur fracking gas uit de VS krijgen.

De VS gedraagt zich weer als een racket op het schoolplein dat een jas en mobiele telefoon van een slachtoffer eist. Dat is niet nieuw. Nieuw is dat er in de Duitse politiek, in het bedrijfsleven en in de media verzet is tegen dit besluit. Tegenmaatregelen worden zelfs overwogen. Er wordt gezegd dat zo iets niet moet worden aangeboden. Tot nu toe, zo goed. Het is verbazingwekkend dat de indruk wordt gewekt dat dit de eerste keer is dat de Verenigde Staten zich zo gedragen. De geschiedenis Alzheimer van de Duitse media begint ook met dit onderwerp. Het verhindert op betrouwbare wijze patroonherkenning door het publiek. De perceptie van de werkelijkheid dat de betrekkingen tussen de VS en Europa, met uitzondering van Groot-Brittannië, dat binnenkort formeel niet langer tot de VS behoort, geen betrekkingen tussen vrienden zijn, maar tussen heer en dienaar, hegemon en vazallen.

Vriendschap eindigt met olie.

De Italiaanse industrieel manager Enrico Mattei stierf in 1962 aan olievergiftiging, om zo te zeggen. Mattei stortte neer met zijn privé-vliegtuig bij het naderen van Milaan. Volgens de officiële versie dachten alleen Italianen, die zich om politieke redenen hiervan moesten overtuigen, dat het een vliegtuigongeluk bij slecht weer was. Men zou het de "Duitse ziekte" kunnen noemen, die ook leden van andere landen kan treffen. Pas decennia later sijpelde de waarheid door. Aan het begin van deze eeuw werd ook officieel vastgesteld dat Mattei en 2 andere mensen aan boord van zijn kleine jet het slachtoffer waren geworden van een bomaanslag. In de botten van de opgegraven lijken werden metaalsplinters gevonden.

Mattei had het aangedurfd om de ongeschreven regels van de oliehandel te negeren. En dat zijn ze ook: De Verenigde Staten bepalen de oliehandel. Na de Tweede Wereldoorlog had Mattei de taak om de door de fascistten opgerichte oliemaatschappij AGIP te liquideren - en hij deed het tegenovergestelde. Hij veranderde AGIP in ENI, een bedrijf. Mattei was de hoofdverantwoordelijke voor de opkomst van Italië tot een industriële natie na de Tweede Wereldoorlog. Hij bouwde zijn eigen tankervloot om niet blootgesteld te worden aan de prijsschommelingen van ruwe olie, hij ontwikkelde de booreilanden zoals we ze nu kennen. En vooral: hij droeg 75 procent bij aan de olie-inkomsten van de landen waar de olie werd geproduceerd in plaats van 25 procent. Simpelweg door de Amerikanen uit te sluiten van het bedrijf, die eiste dat ze overal als peetouders aanwezig waren. Dat maakte Mattei de favoriete zakenpartner van de mediterrane landen, niet de Amerikaanse bedrijven. Mattei was briljant, druk en opstandig.

Hij kocht olie van Mossadegh, de Iraanse president, die het aandurfde zijn eigen olie te gebruiken om zijn land te bouwen in plaats van het beschikbaar te stellen voor Anglo-Amerikaanse winst, en werd daarom door de VS en Groot-Brittannië in een gezamenlijke CIA-operatie afgewezen, net zoals Evo Morales werd afgewezen vanwege het gebruik van 70% van 's werelds lithium in zijn land om zijn land te bouwen.

Erger nog, Mattei sloot de grootste olieovereenkomst ooit in Italië met de Sovjet-Unie. Olie tegen een pijpleiding waarvan de leidingen en uitrusting door Italië worden geleverd. In een nota van de CIA staat al snel dat de Amerikaanse olie-industrie Mattei als de grootste schurk in deze malafide handel, de overeenkomst tussen Mattei en de Sovjet-Unie, beschouwt.

Mattei werd beschreven als gevaarlijker dan de Sovjet-Unie. Dit was een soort doodvonnis, dat werd uitgevoerd na een eerste mislukte executiepoging in de lucht boven Linate, waarschijnlijk ontplofte de bom terwijl het landingsgestel werd uitgeschoven. Iemand had al een schroevendraaier in de motorinlaat van zijn vliegtuig gestoken, die tijdens de vlucht zou loskomen en de motor zou vernietigen. De journalist Mauro di Mauro, die jaren later de opdracht kreeg de zaak te onderzoeken en meldt dat hij de zaak met succes zou kunnen oplossen, verdween spoorloos. Tot op de dag van vandaag is zijn lichaam niet gevonden.

In de jaren zeventig van de vorige eeuw was er een soortgelijke overeenkomst tussen de Bondsrepubliek

Duitsland en de Sovjet-Unie, bekend als de "Aardgasbuizenhandel". Aardgas tegen buizen voor een pijpleiding, zoals bij Mattei. Toen Ronald Reagan aan de macht kwam, bezocht een delegatie het voormalige bestuurslid van de Deutsche Bank van Friedrich Wilhelm Christian en ondervroeg hem. De Deutsche Bank had het bedrijf gefinancierd. Friedrichs veronderstelde om als diplomaat op te treden en dacht dat hij de Amerikaanse politici kon sussen met politieke verklaringen over de onbreekbare loyaliteit van Duitsland aan de VS. Het was immers slechts een kwestie van een deal, niet van het loslaten van westerse banden en de NAVO. Hij had grondig verkeerd begrepen wat de ongeschreven regels van het spel waren, vergelijkbaar met wat Enrico Mattei verkeerd had begrepen. Wat de imperiale vraagstukken betreft, is er geen vrije markt en geen liberaal handelsbeleid. De straf van het regime voor verandering of dood is verzet tegen de VS.

Ronald Reagan had na zijn aantreden de Koude Oorlog tegen de USSR in een nieuwe fase gebracht. Hij wilde de USSR vernietigen. Zijn methode was de economische oorlog. De uiteindelijke vernietiging van de noodlijdende Sovjeteconomie moest worden gebruikt om zijn doel te bereiken. Reagan heeft met behulp van de Saoedi's de olieprijs verlaagd, waardoor de lage deviezeninkomsten van de USSR tot een minimum werden beperkt en de uitgaven van de Sovjets door een spiraal van wapens werden verhoogd. En hij lanceerde een overvloed aan inlichtingenoperaties van de regimeverandering in Afghanistan, Polen, maar ook tegen het vredesbeleid van Olof Palmes en de sociale democratie in Engeland, Duitsland en Zweden.

Helmut Schmidt ging tegen deze "Grote Strategie" in door het vernieuwen en uitbreiden van de aardgasbuizenindustrie. 30% van de Duitse energiebehoefte zou in de toekomst door de USSR worden gedekt. Dat was zijn reactie op de oliecrisis van 1973. Degenen die oud genoeg zijn, herinneren zich de autovrije zondagen toen men op de snelwegen kon lopen, maar af en toe kwam er een auto voorbij. Schmidt wilde een zekere energievoorziening en de Sovjets stonden bekend als uiterst nauwkeurige en betrouwbare zakenpartners. Zo spoelde hij een constante stroom van miljarden dollars aan D-Mark in de schatkist van de USSR - en verspilde hij zichzelf aan de "Grand Strategy" van de VS. Vanuit hun oogpunt. Nordstream 2 zal ook 30% van de benodigde energie leveren.

Ten eerste hebben de VS er met een CIA-operatie voor gezorgd dat de Sovjets de dringend noodzakelijke

computerchips in de Jamal-pijpleiding hebben voorbereid en geïnstalleerd. Door een verkeerd drukbeheer leidde dit tot een gigantische explosie, die door verkenningssatellieten werd geïnterpreteerd als de ontsteking van een kernkop. De CIA was bereid de bange Amerikaanse militairen te vertellen dat zij de explosie hadden veroorzaakt, dat het niet nodig was om verder te onderzoeken wat er was gebeurd, dat de explosie militair irrelevant was, niet een bedreiging voor de nationale veiligheid, maar een succesvolle CIA-operatie.

Helmut Schmidt kreeg van Ronald Reagan in een één-op-één gesprek op de top van Ottawa te horen dat zijn aardgasleidingbedrijf in strijd is met de belangen van de VS. Schmidt dacht dat hij het zich kon veroorloven om tijdens het gesprek zonder medeleven in de tuin te kijken in plaats van Reagan in de ogen te kijken. Deze insubordinatie op een centraal punt van de Amerikaanse strategie in de oorlog tegen de USSR was de doorslaggevende reden waarom Reagan besloot om de trouwe vazal, die op eigen initiatief, zonder het verzoek van de VS, met de aanpassing was begonnen, te laten vallen. Schmidt was van mening dat het besluit om Pershing 2 middellangeafstandsraketten in Europa in te zetten, zijn houding ten opzichte van de VS voldoende had bewezen dat hij zich de insubordinatie van de aardgasbuizenindustrie kon veroorloven.

Een verkeerde inschatting. Schmidt was uit de gratie gevallen. De VS steunden vervolgens de regimewisseling van Helmut Schmidt naar Kohl achter de schermen.

Het is mogelijk dat de betrokkenheid van voormalig bondskanselier Gerhard Schröder bij Gazprom en voor Nordstream een laattijdig gevolg is van het Amerikaanse beleid ten aanzien van Schmidt in het bijzonder en de sociale democratie in het algemeen.

Mogelijk. Een verduidelijking van dit deel van de Duitse geschiedenis zal in de reguliere media net zo min plaatsvinden als een historische classificatie van de huidige beslissing van de VS tegen de nieuwe pijpleiding.

Omdat de waarheid niet past bij de zelfgekozen rol van Duitsland als poedel van de VS. Het is onredelijk voor de bevolking.

De hoofdredacteurs zullen het onderwerp Nordstream 2 en de sancties gebruiken om Donald Trump verder in diskrediet te brengen, niet om ze te interpreteren als een economische aanval van de VS op Duitsland. Dit is schadebeperking en loopbaanconsolidatie. Het verzet zal gericht zijn tegen de troef, niet tegen het beleid van de VS.

De troef moet worden uit handen gegeven, dat is een gemeenschappelijke noemer en een ding dat zowel in de eerste rij van de Duitse media als in het politieke Washington is besloten. Dus het eigenlijk keizerlijke onderwerp van de oliepijpleiding wordt het onderwerp van de transatlantische hoofdredacteurs van de media: Wat doet Trump nu weer? Nou, niets anders dan de VS heeft altijd al gedaan.

De Duitse politiek en de Duitse media zullen nu moedig aan de kant staan van de echte heerser van de VS, aan de kant van de sterkste, aan de kant van de militaire industriële geheime dienst van de VS, wat altijd al zo is geweest en altijd zo is geweest en denkt te zijn. Aan de duistere kant van de macht kan men carrière maken, ook in de Duitse media en in de politiek.

De Nordstream 2 sancties zijn een waarschuwing voor Tollkühne: handen van de pijpleidingen en de olie-industrie! Handen van de fundamenteën van het rijk af. Dat is de boodschap van de Nordstream 2 sancties. Sancties, die Donald Trump ook zal steunen, waarmee hij zijn steun voor het imperiale beleid kenbaar maakt. In dit geval geeft hij de Hillary als het ware de Hillary, want "America First" betekent in dit geval opnieuw "de EU neuken". En vooral "Neuk Duitsland". Laten we eens kijken hoe lang de verontwaardiging over de sancties duurt.

Eens kijken wie in Duitsland de eerste is die zich voor de zeep buigt. En eist dat de VS zich niet zo erg vergist, want het gaat om de strijd tegen Poetin de Verschrikkelijke.

+++

Met dank aan de auteur voor het recht om te publiceren.

+++

Afbeeldingsverwijzing: Tilo G / Blindvoorraad

+++

KenFM streeft naar een breed spectrum aan meningen. Opiniëartikelen en gastbijdragen hoeven het redactionele standpunt niet weer te geven.

+++

Vind je ons programma leuk? Informatie over de ondersteuningsopties vindt u hier:

<https://kenfm.de/support/kenfm-unterstuetzen/>

+++

Nu kunt u ons ook ondersteunen met Bitcoins.

 BitCoin Adres: 18FpEnH1Dh83GXXGpRNqSoW5TL1z1z1PZgZgZK